

Arrest

nr. 67 911 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. HUMBLET en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen januari 2010 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 29 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Lucan in de gemeente Bujanovc (regio Zuid-Servië). Op 1 maart 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in, waarin op 12 mei 2010 een weigeringsbeslissing werd genomen. U kwam immers niet opdagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 23 april 2010. U

keerde niet terug naar Servië en diende op 12 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in. Bij uw eerste asielaanvraag stelde u Servië te hebben verlaten omwille van economische redenen. Bij uw tweede asielaanvraag voegde u hieraan toe dat u uw land ook verliet omwille van meerdere problemen die u er heeft gekend. U verduidelijkte dat u over deze problemen niets vertelde bij uw aanvankelijke asielaanvraag omdat u bang was daarover te praten. Na overleg met Albanezen op café besloot u deze elementen bij uw tweede asielaanvraag toe te voegen. In 2007 of in 2008 kreeg u een convocatie waarin u opgeroepen werd om u te melden voor uw militaire dienstplicht. U verklaarde toen tegenover de bevoegde dienst dat u weigerde uw legerdienst te doen omdat u bang was als Albanees mishandeld te worden in het Servische leger. Sindsdien vernam u hierover niets meer. U verliet in januari 2010 Servië omwille van een ruzie die u had met een zekere R. Hij bleek de partner te zijn van een meisje J. met wie u kennis had gemaakt op café. Nadat u eind 2009 met R. op café had gevochten, kreeg u van zijn familieleden te horen dat ze wraak op u wilden nemen omdat u met J. banden had aangeknoopt. U meldde de bedreigingen niet bij de politie omdat u bang was dat de situatie dan zou verergeren. Om uw familie problemen te besparen besloot u uw land te verlaten. Na uw aankomst in België vernam u van uw moeder dat er een brief van het leger voor u was toegekomen. U kent de inhoud van de brief niet maar vermoedt dat u voor uw militaire dienstplicht bent opgeroepen. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u ter staving van uw identiteit nog een kopie van uw geboorteakte (uitgereikt op 24 april 1991 te Bujanovc) en een kopie van uw medisch boekje neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat luidens uw verklaringen u uw land van herkomst heeft verlaten in januari 2010 (CGVS, p. 5-7). U diende echter pas op 1 maart 2010 een eerste asielaanvraag in, i.e. een à twee maanden na uw aankomst in België. Een dergelijke houding is echter niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij na zijn aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag in België bedraagt acht dagen. Uw verklaring dat u niet zou hebben geweten waar u moest komen is geenszins afdoende ter staving van uw laattijdigheid, temeer daar u verklaarde in contact te hebben gestaan met Albanezen in een Brussels café die u informatie gaven over asiel (CGVS, p. 6).

Wat betreft uw directe vluchtmotieven dient voorts te worden gewezen op ernstige omissies in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u bij uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelde dat u Servië heeft verlaten omwille van economische problemen (CGVS-vragenlijst, vragen 4 en 5), beweerde u bij uw tweede asielaanvraag plots het land te hebben verlaten omwille van een incident eind 2009: u was betrokken in een vechtpartij en u vreesde hierdoor wraak (CGVS, p. 2; p. 6-8). Bovendien zou u Servië hebben verlaten omdat u bang was uw militaire dienst te moeten doen. U zou immers enkele jaren geleden een oproepingsbrief hebben gekregen maar hebben geweigerd om uw dienstplicht te vervullen. Twee maanden na uw aankomst in België zou u dan van uw moeder hebben vernomen dat u opnieuw een brief van het leger had gekregen (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u uw problemen/asielmotieven bij uw aanvankelijke asielaanvraag niet vermeldde, stelde u enkel dat u bang was dit allemaal te vertellen en dat u er eerst met mensen die u in België leerde kennen over sprak. Na hun aanmoediging besloot u deze elementen bij uw tweede asielaanvraag te vertellen (CGVS, p. 8). Die verklaring kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat er redelijkerwijs van asielzoekers kan worden verwacht dat zij de hoofdredenen van hun vertrek van bij de aanvang van de asielprocedure vermelden, temeer daar ze er van bij het begin op gewezen worden dat ze nauwkeurig deze elementen vermelden die weergeven waarom ze bij hun terugkeer naar hun land van herkomst problemen vrezen (CGVS-vragenlijst, vraag 1). Deze bevinding op zich ondermijnt reeds fundamenteel uw geloofwaardigheid. Bovendien kan nog gewezen worden op een bijkomende tegenstrijdigheid. Waar u bij uw tweede asielaanvraag tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de vechtpartij in de zomer van 2007 plaatsvond (verklaring DVZ, vraag 36), stelde u op het Commissariaat-generaal dat de vechtpartij eind 2009, enkele maanden voor uw vertrek naar België, plaatsvond (CGVS, p. 9). Verder legde u geen enkel begin van bewijs neer van een mogelijke oproeping voor het leger. U verklaarde nochtans dat uw moeder een brief voor u had ontvangen en dat u deze zou proberen te laten opsturen

(CGVS, p. 9-11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dit document vooralsnog niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Overigens dient er gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot uw beweringen, etnische Albanezen in Zuid-Servië sinds jaren niet worden opgeroepen om hun dienstplicht te vervullen. De laatste meldingen van oproepingen dateren van begin 2003. Etnische Albanezen worden wel opgeroepen om zich te laten registreren in het militaire register, maar niet voor het vervullen van hun eigenlijke legerdienst.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er in het kader van uw tweede asielaanvraag aan de door u aangehaalde problemen slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Wat betreft uw verklaringen betreffende het gebrek aan werk en een vast inkomen (CGVS, p. 3-4), dient te worden opgemerkt dat dit problemen van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn. Deze problemen houden bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de 1 criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. In dit verband heeft u overigens niet aannemelijk gemaakt waarom u zich als werkzoekende niet in een arbeidsbureau zou kunnen laten registreren. Aan een registratie als werkzoekende in een arbeidsbureau hangen immers meerdere sociale voordelen vast. U stelde aanvankelijk dat zoiets niet bestond in Bujanovc. Deze blote bewering is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Volgens de "Law on Social Welfare and Securing Social Security of Citizens" hebben alle burgers in Servië, in geval van (tijdelijke) werkloosheid, immers recht op sociale bijstand. De enige vereiste is dat de betrokkene geregistreerd is op een legale woonplaats, wat voor u het geval is gezien u bij uw ouders woonde (CGVS, p. 3). Later stelde u dat het misschien wel mogelijk was u als werkzoekende te laten registreren, maar dat u daarvan niet op de hoogte was (CGVS, p. 4). Uiteindelijk gaf u aan dat er voor u als elektricien geen werk was in uw sector. Ander werk heeft u niet gezocht (CGVS, p. 4). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook jegens u niet meteen een discriminatie op de arbeidsmarkt.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Ze staven immers hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, waaraan niet meteen getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker betwist de argumentatie van het CGVS en beroept zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Overeenkomst van Genève op de status van de vluchtelingen, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals een foutieve schatting in de appreciatie van de feiten.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt in zijn tweede asielaanvraag naar aanleiding van een gevecht met een zekere R. over diens verloofde J. door diens familie te zijn bedreigd en dat deze bedreiging hem gedwongen heeft zijn land te verlaten.

3.1.1. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker pas één à twee maanden na zijn aankomst in België zijn eerste asielvraag heeft ingediend. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker op het CGVS inderdaad stelde, en ter terechtzitting bevestigt, dat hij reeds in januari 2010 in België aankwam en verder beschrijft hoe hij in België gedurende een bepaalde tijd verbleef vooraleer zijn eerste asielaanvraag op 1 maart 2010 in te dienen (CGVS gehoorverslag p. 5 en p. 6). De Raad stelt echter vast dat dit haaks staat op verzoekers verklaring op de DVZ waar hij verklaarde pas op 28 februari 2010 het land te zijn binnengekomen. Aangezien verzoeker evenmin in het verzoekschrift betwist dat hij niet onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring op de DVZ niet waarachtig was, wat zijn oprechtheid en wil tot medewerking aantast.

3.1.2. Verzoeker haalde bij zijn eerste asielaanvraag het gevecht met R. en de bedreigingen van diens familie niet aan en verklaart dit omdat hij nu beter ingelicht en ondersteund is om de echte reden voor zijn asielverzoek uit te leggen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hieromtrent op de DVZ stelde *"Ik was bang omdat ik dacht dat jullie me zouden terugsturen. Ik vertel dit nu wel omdat ik een adres nodig heb. Ik ben ziek omdat ik hier op straat leef"* (tweede verklaring DVZ 12/10/2010). Deze uitleg getuigt niet van vertrouwen in de Belgische asieldiensten en roept daarenboven ernstige vragen op naar zijn werkelijke asielmotieven, zeker nu verzoeker ook al bij zijn eerste asielaanvraag enkel (socio)economische redenen en moeilijke levensomstandigheden aangaf (vragenlijst DVZ 1 maart 2010, vragen 3.4 en 3.5) en in zijn tweede verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 36 tweede verklaring DVZ 12/10/2010) tevens stelde *"Mijn ouders stuurden me naar Europa om mijn familie te onderhouden"*.

3.1.3. Verzoeker stelt tevens dat hij de asielprocedures niet kende en weinig mededeelzaam was bij zijn eerste asielaanvraag doordat hij zich als 19-jarige in materiële en intellectuele nood bevond, hij in zijn jonge jaren een heel gewelddadige oorlog kende en hij, om aan de doodsb bedreigingen van een Albanese familie te ontsnappen, alleen een gedwongen reis naar 'elders' ondernam, waar hij niemand trof.

Verzoeker gaat er vooreerst volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zijn bewering dat de commissaris-generaal alle relevantie van verzoekers verklaringen verwerpt omwille van het enig feit dat hij zijn asielverzoek niet binnen de acht dagen na zijn aankomst heeft ingediend en door het feit dat hij bij zijn eerste aanvraag, naar wiens aanleiding hij niet verhoord werd, in zijn inleidende vragenlijst niet alle elementen vermeld zou hebben die zijn vertrek vanuit Servië gerechtvaardigd hebben, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Daarenboven mag van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, inderdaad worden verwacht dat hij alle

elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt. Reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen.

Daar waar verzoeker daarenboven verwijst naar het feit dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag niet verhoord werd, wijst de Raad erop dat dit verzoekers eigen verantwoordelijkheid was, nu hij zich niet heeft aangeboden voor het gehoor voorzien op 23 april 2010 en eveneens heeft nagelaten binnen de 15 dagen een geldige reden ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid mede te delen.

3.2. Hoe dan ook de thans ingeroepen wraak van de familie van R. berust louter op blote beweringen die geenszins worden gestaafd door concrete en objectieve elementen. Te meer daar verzoeker noch de familienaam van het meisje, noch deze van de jongen met wie hij gevochten zou hebben, noch deze van de familie van deze jongen, waarmee hij vervolgens beweerdelijk een vete kreeg, kan geven en dat hij hieromtrent ook herhaaldelijk beweerde dat het hem niet interesseerde (gehoorverslag CGVS p. 7-8). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen nadere informatie kan verschaffen omtrent dit gevecht (gehoorverslag CGVS p. 7) en daarenboven zeer ver uit elkaar liggende data voor het gevecht geeft ("ergens eind 2009", aldus het gehoorverslag CGVS p. 7 versus "de zomer van 2007", aldus vraag 36 tweede verklaring DVZ 12/10/2010), wat nochtans een cruciaal element is in verzoekers asielrelaas dat van determinerende invloed was op verzoekers verdere leven. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat deze feiten niet worden aangetoond. Overigens zou er na de ruzie enkel losse bedreigingen geuit zijn en is er geen sprake van andere incidenten noch indicaties van bloedwraak, zodat de feiten, indien ze geloofwaardig waren geweest, *quod non*, evenmin voldoende zwaarwichtig waren om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie in te houden.

3.3. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een incident, laat staan van bloedwraak, zijn de argumenten inzake vetes niet nuttig. Hoe dan ook de citaten uit diverse bronnen ("*Serbie. Mise à jour: situation de la population albanaise dans la vallée de Presevo*", Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, 21 juillet 2009, p. 9, 4.3, "*Subject Related Briefing, Serbie, Situation des Albanais dans la vallée de Presevo*", CGVS, 15 mars 2011, p. 5, "*Kosovo: Importance de la vendetta dans la société kosovare*", Bundesasylamt Autriche, 22/2/2010, p. 7-9 waarbij verzoeker eveneens verwijst naar een e-mail van Mukerrem Senturk, "*La vendetta*" en een *note d'information* van het *forumréfugiés "Vendetta en Albanie"*, novembre 2008), waarin "*de vendetta zich uitdrukt en duidelijk gericht is op de denkbeeldige situatie van verzoeker*" is onvoldoende om verzoekers vrees in concreto aan te tonen. Waar verzoeker verder beweert dat "*alle documenten in verband met de vendetta tussen Albanezen ook de Albanese bevolking van het zuiden van Servië betreft*", wordt dit daarenboven tegengesproken door de door verzoeker zelf aangebrachte *Subject Related Briefing* (p. 47) van 15 maart 2011: "*Il ressort de l'analyse de divers rapports en matière de droits de l'homme et des informations dans les médias que le sud de la Serbie ne connaît pas la tradition de la vendetta telle qu'elle existe dans le nord de l'Albanie. L'UNHCR ne considère pas le sud de la Serbie comme l'une des régions qui connaît la tradition de la vendetta. Une source contactée par le CEDOCA a également déclaré qu'en général, dans le sud de la Serbie, la vendetta se produit extrêmement rarement parmi les Albanais*".

3.4. Daarenboven, zelfs indien verzoekers asielrelaas geloofwaardig was geweest, *quod non*, heeft verzoeker op geen enkel moment geprobeerd bescherming of hulp van lokale of andere autoriteiten te verkrijgen. In het gehoorverslag verklaarde verzoeker dat hij dit naliel omdat hij dit enerzijds niet durfde omdat hij geïntimideerd was door R. en anderzijds omdat hij bang was in de gevangenis te worden gestoken (CGVS gehoorverslag p. 8 en p.11). In het verzoekschrift stelt hij daarentegen dat hij geen klacht indiende omdat hij dit nutteloos achtte, "*want de politiediensten houden geen rekening met zulke klachten, in betrekking met conflicten van vendetta aard tussen Albanezen zodat de facto de autoriteiten tegen deze, nochtans echte, bedreigingen niet beschermen*" en dat bovendien een klacht indienen nog een bijkomende grond van wraak zou vormen in het hoofd van de vijandige familie. Geen enkel van de aangevoerde verklaringen kan echter verzoekers nalatigheid terzake verschonen.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekers beweringen ter zake op diverse punten worden tegengesproken door de door verzoeker zelf aangebrachte informatie. Verzoeker is vooreerst niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift beweert dat een multi-etnische politie waarbij men klacht kan indienen en bescherming kan vragen, een obsoleete realiteit is en dat in het Zuiden van Servië de politie niet tussenkomt in inter-Albanese conflicten, noch dat men Albanezen aanhoudt en men dus de Albanezen niet beschermt tegen de misdadige daden van andere Albanezen, of dat de Servische politiediensten geen rekening houden met klachten met betrekking tot conflicten van vendetta-aard. Waar verzoeker een citaat aanhaalt dat stelt dat de etnische minoriteiten ondervetegenwoordigd zijn in de MEP, stelt de recentere *Subject Related Briefing* (p. 35) van 15 maart 2011 daarentegen dat volgens de International Crisis Group in 2006 het MEP 437 leden telde waarvan 277 Albanezen, 155 Serviërs, 4 Roms en 1 "Yoegoslafa" wat een vertegenwoordiging is van 63 % Albanezen en verder is eind 2008 50% van de lokale politie Albanees, alsook de politiechef van Presheva (Avdi Bajrami). Waar verzoeker aanhaalt dat de MEP aan belang heeft verloren, nuanceert de recentere *Subject Related Briefing* (p. 37) van 15 maart 2011 eveneens dat dit niet belet dat de MEP dicht staat bij de dagelijkse problemen van drugs, huiselijk geweld, burenruzies en feiten van gemeen recht. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin een beroep heeft gedaan op andere lokale of internationale autoriteiten of hulp heeft gezocht bij een ombudsman of bij een bemiddelaar. Verzoeker heeft aldus nagelaten zelf bescherming te zoeken, wat de geloofwaardigheid van zijn vrees onderuit graaft.

3.5. Verzoekers relaas is aldus een opeenvolging van hypothesen en beweringen. Verzoeker maakt niet geloofwaardig dat dit gevecht plaatsvond, noch dat dit escaleerde tot een familieruzie, laat staan dat dit tot bloed- of eerwraak zou leiden, noch dat hiervoor in Servië geen bescherming kon gevonden worden of dat hij zich niet kon hervestigen of dat er desgevallend geen geweldloze oplossingen mogelijk waren om het conflict te beslechten.

3.6. Tot slot erkent verzoeker dat hij niet moest vrezen zijn militaire dienst te moeten doen in Servië, waardoor de bestreden beslissing op dit punt als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt te worden vervolgd "*wegens zijn godsdienst*" is hij strijdig met zijn eerdere bewering geen andere vluchtmotieven te hebben en laat hij hoe dan ook na deze bewering ook maar enigszins te stofferen, zodat dit element niet dienstig wordt aangevoerd.

Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en conclusie van de bestreden beslissing, het maken van theoretische uiteenzettingen en boude beweringen, het formuleren van verwijten naar het CGVS en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK